Ч. 60 Субота 15 (27) марта 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провинциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

По виборах в Галичині.

Борба виборча скінчена, репрезентация нашого краю у віденьскім парляменті вже повна. Числить она, як звістно 78 послів, вибраних з пятьох курий. Мандати розділюють ся поміж поодинокі куриї в той спосіб:

А) З більшої посілости вибрані:

1. Краків — др. Петро Ґурский (новий посол).
2. Вадовиці — Герман Чеч Лінденвальд.
3. Бохня — Йос. Поповский.
4. Тарнів — Володислав Струшкевич.
5. Н. Санч — др. Вол. Пілїньский (н. п.).
6. Ряшів — Адам Єнджейович.
7. Перемишль — Лев Хшановский.
8. Сянік — Володимир Ґневош.
9. Самбір — Юл. Ґізовский (н. п.).
10. Яворів — др. Володимир Козловский.
11. Жовква — др. Йос. Міленский.
12. Львів — Давид Абрагамович.
13. Золочів — Аполінарий Яворский.
14. Бережани — Юл. Блажовский (н. п.).
15. Рогатин — Северин Генцель.
16. Стрий — Евг. Абрагамович.
17 Станиславів — ґр. Вой. Дідушицкий.
18. Коломия — др. Генр. Вельовейский.
19. Чортків — ґр. Юр. Борковский (н. п.).
20. Тернопіль — Мих. Ґарапіх (н. п.).

Б) З куриї міскої вибрані:

21. і 22. Львів — др. Леонард Пєнтак і др. Володислав Дулемба (н. п.).
23. і 24. Краків — др. Ферд. Вайґель і др. Авг. Соколовский.
25. Н. Санч — др. Стан. Мадейский.
26. Тарнів — др. Тадей Рутовский.
27. Ряшів — проф. Ігн. Рихлік (н. п.).
28. Перемишль — др. Генр. Колїшер (н. п.).
29. Самбір — др. Ґустав Рошковский.
30. Тернопіль — др. Едв. Рітнер.
31. Станиславів — др. Лев Білиньский.
32. Коломия — др. Макс. Трахтенберґ.
33. Броди — др. Ем. Бик.

В) З палат торговельних вибрані:

34. Львів — Яков Піпес (н. п.).
35. Краків — др. Арнольд Рапапорт.
36. Броди — др. Маврикий Розеншток.

Г. З куриї сільскої вибрані:

37. Краків — др. Мих. Данеляк (н. п.)
38. Бяла — Ів. Задуба (н. п.).
39. Вадовиці — кс. Андр. Шпондер (н. п.).
40. Н. Санч — Іван Поточек.
41. Бохня — Ів. Ґец (н. п.).
42. Тарнів — Яков Бойко (н. п)
43. Ропчиці — Фрац Кремпа (н. п.).
44. Ряшів — Тома Шаєр (н. п.).
45. Ланьцут — ґр. Ферд. Гомпеш.
46. Ясло — кп. Павло Сапіга.
47. Сянік — Йос. Віктор (н. п.).
48. Перемишль — Павло Тишковский.
49. Ярослав — Роберт Цена (н. п.).
50. Самбір — Модест Каратницкий (н. п.).
51. Стрий — Ксенофонт Охримоч.
52. Калуш — Едмунд Навроцкий (н. п.).
53. Львів — Теофіль Мерунович (н. п.)
54. Жовква — Анатоль Вахнянин.
55. Броди — Александер Барвіньский.
56. Золочів — о. Данило Танячкевич (н. п.).
57. Бережани — др. Ів. Валєвский (н. п.).
58. Станиславів — о. Корн. Мандичевский.
59. Коломия — др. Теоф. Окуневский (н. п.).
60. Заліщики — Тадей Чарковский (н. п.).
61. Бучач — Корнило Городиский.
62. Теребовля — др. Юл. Ольпіньский (н. п.).
63. Тернопіль — ґр. Лев Пініньский.

Д. З V. куриї вибрані:

64. Краків — Гнат Дашиньский (н. п.).
65. Львів — Іван Козакевич (н. п.).
66. Вадовиці — Ів. Кубік (н. п.).
67. Н. Санч — Іос. Знаміровский (н. п.).
68. Тарнів — др. Франц Вінковский (н. п.).
69. Ряшів — кс. Кароль Фішер.
70. Сянік — Стан. Високий (н. п.).
71. Ярослав — кс. Лев Пастор.
72. Перемишль — др. Вітовд Левицкий.
73. Стрий — Каз. Ройовский (н. п.).
74. Броди — Влад. Ґневош (н. п.).
75. Тернопіль — др. Генр. Вайзер (н. п.).
76. Станіславів — Йос. Богданович (н. п.).
77. Борщів — др. Роман Яросевич (н. п.).
78. Коломия — о. Ів. Гробельский (н. п.).

Ново вибраних послів, числом 41, означили ми буквами н. п. (новий посол).

З давних послів не увійшло до нової Ради 23, іменно: ґр. Ант. Водзіцкий, Ст. Клюцкий, Здз. Влодек, Ф. Жук Скаршевский, Андр. ґр. Потоцкий, Влад. Країньский, Авґ. ґр. Лось, Филип Залеский, Едв. Подлевский, Адам ґр. Ґолуховский, Лукиліян Криницкий, Мих. Гоф-

2)

Сумний конець приязни двох приятелів.

Оповідане з ческого

Л. СТРУПЕЖНИЦКОГО.

(Дальше)

Пан Пуц, пересьвідчений, що нарід витає его з вязниці і що та ціла парада робить ся для него, зміркував, що час був би, аби промовив до народу. Встав і почав вимахувати капелюхом, немов би его обсіли шершені та виголосив таку промову:

— Ну, то гарно з вашої сторони! Але-ж бо вас не аби яка купа зійшла ся. Дякую тобі, вдячний народе, за привитане при моїм увільненю. Так, так, замкнули мене до арешту. — І бачите які ви дурні! Насамперед взяли ви мене за Німця і оббили кілько влізло ся, — найбільше той довгий, чорний бородач, але я єму не дарую, — а тепер витаєте мене.— Відтак обернув ся до шкільної молодежи і сказав:

— Дякую вам, ви шкільні зьвірятка, прийдіть завтра до мене, дістанете на медівник. Чого-ж шкірите зуби, що? — і виставив їм язик.

Люди голосно зареготали ся, але рівночасно відозвали ся також погрози і ропіт.

Пан Пуц не переставав промавляти: — Лише не супіть ся так, пане бурмістре; ви, здаєть ся мені, гадаєте на то телятко, що помило вам ваші цьвіти!

Погрози, ропіт і крик між народом перебили єму дальшу бесіду.

Візник чув, що зле і побоюючи ся, що всьо може погано скінчити ся, ударив коні і пігнав. Був то найвисший час, бо ще недалеко від'їхав, а вже за повозом посипало градом камінє.

— То якийсь дурак! — кричав нарід.

— Якесь драптє, не сьвященик; бийте!— радили многі і кидали камінєм.

Лише одна глуха баба плакала з радости і раз-враз повтаряла: — Ах, то-то раз сьвященик, той буде добрі проповіди говорити! То чоловік, знає як до людий промовити, аж на плач збирає ся. Боже, якже він красно говорив до нас, аж за серце хапало!

По довгім дожиданю розійшли ся люди розлючені до крайности на пана Пуца, а дві години пізнійше приїхав цілком тихо новий отець декан до Ова.

Аж дома роздумував пан Пуц, як то могло стати ся, що ціла та слава нараз замінила ся в канонаду. Однако поясненє і розраду приніс єму доперва приятель Шкопічек, що потішивши его трохи відійшов знов.

— Що тепер робити? — гадав самотний пан Пуц; спати не міг а малювати також ні, він бідний був сам помальований.

Парубоцкі палиці наробили на его плечах правдивого дива. Аж тепер, коли понабігали ґузи, прийшов і біль; куди лише нагнув ся всюди боліло і пекло.

Проходжував ся по комнаті розмавляючи сам з собою: — Шкода, що не було зі мною пана Шкопічка на тім дідьчім вічу; була бійка, а я мусів всьо сам приймити — колиб так був він зі мною, то мені припала би лише половина з того, а половину все таки лекше знести.

Нараз пан Пуц задержав ся посеред комнати і ударив ся рукою в чоло. — І чого мені терпіти біль? Або нема бальсаму на ґузи?

Закликав господиню, післав єї по масть, господиня натерла нею всї побиті части его бідного тїла і пан Пуц положив ся відтак на софку та ждав доки рани не погоять ся.

На другий день мав вже лиш синяки але болю не чув.

IV.

Може місяць по послїдній пригоді сиділо в гостинници в Ові веселе товариство при пиві.

Предсїдателем був пан бурмістр, дальше були при тім броварник, веселий чоловічок, кількох урядників і студентів, що саме приїхали на вакациї. Сиділи довкола довгого стола і кождий мусів по черзї оповісти дещо веселого.

Прийшла як раз черга на пана бурмістра і він став оповідати, як прийшов до него пан Пуц предкладаючи на услуги громаді свій повіз, яку шкоду зробив єму при тім нагороді і як щасливим способом відплатилась єму за те его дочка. Веселе товариство заходило ся від сьміху.

Однако не довго тревав їх сьмих, бо п. Пуц війшов з паном Шкопічком до гостинници і оба сїли при найдальшім столї в куті.

— На вовка помовка, а вовк за дверми — шептали собі гості при столї.

мокль, Стан. Щепановский, кс. Влад. Хотковский, Мавр. Страшевский, кс. Адам Копициньский, Адам ґр. Скшиньский, Едв. Ґнєвош, Конст. Телишевский, Юл. Романчук, Фр. Вольфарт, Адольф Підляшецкий і Меч. ґр. Борковский.

Кандидатів центр. комітету польского увійшло до ради 58, Русинів 9, Стояловщиків 6, людовців 3, социялістів 2.

Наколи „людовці“ вступлять до „Кола“ польского, то сей клюб буде числити 61 послів, з послом шлеским кс. Свєжим — 62 послів. Стояловщики: Данєляк, кс. Шпондер, Цена, Кубік, Шаєр, Забуда витворять окремий клюб. Два социялісти підуть правдоподібно до своїх 14 социялістів в Раді державній.

Три сторонництва в Раді державній будуть однаково сильні а то: „Коло“ польске з 62 членами, молодоческий клюб з 60 членами і „поступовці німецкі“ імовірно з 80 членами. Відтак на четвертім місци буде стояти сторонництво консервативне з 42 членами.

Новинки.

Львів дня 26-го марта 1897.

— **Іменованя.** Радник висшого суду краєвого в Кракові, Адольф Суммер-Брассон, іменований президентом суду краєвого в Кракові. Президент суду окружного в Тарнові, Долиньский, одержав титул радника Двора. Директор школи ім. Пірамовича у Львові, Шметманьский, одержав золотий хрест заслуги. Надкомісарі скарбові Тарнавский, Дорожовский і Лозиньский, відтак комісарі Герцер, Геппе і Бесядецкий іменовані секретарями кр. дирекциї скарбу у Львові. Комісарі Бабиньский, Лібревский, Бір, Теґель, Тіц, Гершдорфер, Поляк, Баньковский, Петерш, Коман і Ісакович надкомісарями скарбовими в окрузі львівскім кр. дирекциї скарбу.

— **Міністерство просьвіти** рішило на основі одного рекурсу, що місцева рада шкільна може за дозволом місцевого начальника громади винаймити правно сама якийсь кусник ґрунту, що належить до школи і не потребує удавати ся о дозвіл до окружної ради шкільної.

— **Затверджене вибору.** Є. В. Цісар затвердив вибір властителя більшої посілости ґр. Фр. Потулицкого в Глинянах на презеса, а властителя більшої посілости Ром. Вибрановского з Ушкович на заступника презеса ради повітової в Перемишлянах.

— **Нововибрані посли,** між ними пп. Барвіньский і Вахнянин, виїхали нині на засіданя ради державної до Відня.

— **З Тернополя пишуть нам:** В днях 29, 30, 31 марта і 1 цьвітня с. р. відправлять ся в церкві міскій в Тернополи реколекциї духовні під проводом Всч. ОО. А. Шептицкого і І. Скоробогатого Ч. С. В. В. з слідуючим порядком: 1) для народу: о $5\frac{1}{2}$ рано служба Божа, о 6-ій годині проповідь; 2) для пань: о $9\frac{1}{2}$ рано служба Божа, о 10-ій годині проповідь; 3) для панів: о 6 годині вечером акафист, о год. $6\frac{1}{2}$ проповідь кождого дня.

— **З нужди.** Йосиф Пульда, 42-літний, жонатий чоловік і отець 6 дітий, замешкалий при ул. сьв. Тереси у Львові, позбавив ся оногди житя, а причиною того була нужда. Пульда був 15 літ тимчасовим канцелістом при зелізници, стратив то місце задля недуги і в послідні́м часі дуже мало зарабляв покутною писаркою. Вже від довшого часу носив з собою шнурок і мав намір відобрати собі жите; жінка і сусіди знали о тім, а їх вговорюваня, „що колись може таки буде ліпше“, здавалось промавляли ему до пересьвідченя. Оногди, коли ніхто не сподівав ся того, випив Пульда в присутности жінки фляшину отруї. Поміч завізваної зараз стациї ратункової була вже безуспішна. Лікар мусів ужити цілої своєї вимови, щоби відвести попавшу в розпуку матір осиротілої родини від самоубийства.

— **Живцем спалені.** З Закопаного доносять: В сусіднім сільци Підчервонім, в присілку званім Конівка згорів в ночи з дня 16 на 17 марта с. р. хлопский млин. Огонь, котрого жертвою упало ціле майно бідного мельника і двоє малих дітий, розпочав ся в млині від сухої оси вальця у водній колесі. Млин, котрим в неприсутности родичів правив 12-літний хлопець, син мельника, молов в ночи. В хаті спало пятеро молодших дітий, а згаданий хлопець утомлений роботою заснув твердо на лаві. Втім около півночи збудив его траскіт горючих дощок, дим і огонь, що втискав ся до хати. Зірвавши ся з лави вхопив хлопець одну і другу дитину та викинув через вікно. В великім страху двоє дітий влізло десь під печ і за скриню і обоє погоріли, бо відважний хлопець не міг їх найти і сам ледве встиг уратувати власне жите.

Телеграми.

Відень 26 марта. Цісар конферував вчера цілу годину з ґр. Голуховским. — Вчера пополудни нараджував ся кабінет під проводом ґр. Баденього. — Антисемітскі орґани виступають з предложенєм, щоби в Палаті послів ради державної установити третого заступника предсідателя, так щоби то достоїньство могло дістати ся антисемітови др. Патаєви. — Антисемітскі посли видали заявленє, що вирікають ся товариства з кельнером Міттермаєром, вибраним на посла з міста Відня і не приймуть его доти до клюбу ані до свого сторонництва, доки він не очистить ся перед судом зі зробленого ему социялістом Шумаєром закиду крадежи.

Льондон 26 марта. Анґлійскі часописи доносять о громадженю російских войск на границі турецкій в Вірменії. Має то стояти в звязи з послідними вістями о різнях в Вірменії.

Канеа 26 марта. Греки здобули слабо обсаджені турецкі окопи під Маляксою. О годині 3-ій з полудня почали европейскі кораблі бомбардувати становища Греків. Вистрілено около 100 разів. Малякса збурена і здасть ся, що Греки з неї уступили.

— Нерозлучні приятелі — замітив броварник і правду сказав: де був пан Пуц, там був певне і пан Шкопічек і противно.

— Але-ж бо они оба годять ся для себе — говорив дальше броварник — тих ніхто не розлучить.

— Ніхто? — спитав один зі студентів, котрі сиділи коло стола.

— Певне що ніхто, пане Іржічек; їх як би витесав з одного дерева.

— Приймете заклад? — спитав студент.

— А який?

— Півбочок пива на то, що їх розлучу, так що один на другого ані не погляне.

— Маєте руку! Чуєте панове, приймаю заклад — відозвав ся броварник і подав Іржічкови руку. — Остаточно мені на тій бочці пива не залежить. Панове, від нині за тиждень випємо его тут в страху божім, коли лиш виграю; але таки виграю!

— А як виграю я, випємо его від нині за тиждень також — відповів Іржічек.

— Славно! — обізвав ся котрийсь з гостий; — а ми всі инші найліпше на тім вийдемо; чи виграє одна чи друга сторона, ми все будемо пити.

Заклад був принятий, а що била десята година, то гості розійшли ся домів.

— Підеш зі мною Каспаре? — спитав Іржічек свого сусіда.

— Добре! — відповів Каспар.

Пішли разом. На ринку задержали ся. — Що скажеш на мій заклад? — спитав Іржічек.

— Я — нічого.

— То дуже мало!

— На сьвіті всьо можливе.

— Знаєш що? Порадьмо ся і зробім що разом. Знаєш добре обох тих дураків?

— Я? Знаменито! Нині стрітив я пана Шкопічка з жінкою, ішли від пана Пуца, котрий їх малює.

— Малює їх? Мені прийшла гадка; слухай. — Іржічек приступив близько до свого товариша і шептав ему щось до уха.

— Так, то буде добре — сказав той по хвили.

— То лишім ся при тім. Вивідай ся завтра о всім і порозуміємо ся.

— Добре.

— Оставай здоров.

— До побаченя. — І розійшли ся.

V.

Був приємний, теплий, однако темний вечер. Цілий Ов заслонений нічною покривою був майже по вечери і поволи укладав ся до сну.

Лише дві особи, здавалось не мають охоти до спаня. Ходили тихо і осторожно попри огород пана Пуца.

— Нині буде сидіти при пиві і при картах, того можемо бути певні — говорив один з них.

— Добре — відповів другий. — Тепер лиш чим скорше через паркан; але як нас зловлять, будуть нас уважати за злодіїв і —

— І замкнуть нас, то можливе.

Перелізли через паркан і тихонько підійшли огородом аж під сам дім.

— Диви, то там, а вікно на щасте отверте.

— Гаразд, то не високо.

— Ади, тут стоять тики.

— До діла.

Менший вхопивши тику приставив єї до вікна.

— Досягне — сказав другий. — Тепер дай мені ліхтарню, так, і держи тику, аби не всунула ся. — Так, добре....

І як кіт поліз по тиці до вікна, в котрім скоро зник, спустивши за собою заслону.

— Тепер я собі ляжу — сказав сам до себе той, що лишив ся в огороді і положив ся на траву.

За годину почув тихий голос. Заслона при вікні піднесла ся в гору. Схопивши ся придержував тику, а чорна стать висунувши ся з вікна легко спустила ся нею на долину.

Положили скоро тику на попереднє місце і перелізши зручно паркан поспішили до міста. Коли задержали ся на ринку, було може вже пів до дванайцятої.

— А тепер, Іржічку, розійдемо ся — сказав менший — однако ще одна замітка.

— Говори, з тебе розумний хлопець і нераз скажеш щось розумного.

— Чи ти погадав над тим, що як пан Шкопічек буде в добрім настрою, то засьміє ся з тої цілої штуки? Наша праця була би відтак безуспішна.

— На то я справді не погадав.

— Отже на то погадав я. Іди-ж тепер до дому і не жури ся нічим; я ще нині виструджу пану Шкопічкови щось такого, що завтра буде на певно не в тім найліпшім настрою. — Але скажи —

— Нічого, терпеливости, на говорене досить часу. Зроблю що дасть ся зробити.

— То я Богом!

— З Богом!

Іржічек відійшов, а Каспар поступив лиш кілька кроків і задержав ся.

— Там мешкає — говорив сам до себе — там темно як в пивници; — певне сидить ще коло пива. Як прийде до дому, задзвонить, а его пані прийде отвирати. Нині піду я задзвонити!

Сказав і пішов.

Задзвонив скоро, відтак відскочивши сховав ся за углом дому, розглядаючи ся обережно на всі сторони. Вскорі побачив у вікні над воротами сьвітло; по малій хвили отворили ся ворота, а в них з'явила ся пані Шкопічкова, як звичайно в легких капцях, в білій спідници і з величезною ліхтарнею в руках.

З першу здивувала ся не видячи свого пана, але відтак відважила ся виступити з воріт на улицю і присьвічуючи собі оглядала ся на всі сторони, бо гадала, що ячмінний напиток може де повалив пана господаря. Однако нічо не бачила.

Була вже досить далеко від воріт, коли нараз вискочив Каспер зза угла, витягнув ключ з середини дверий і встромивши его із вні, тріснув дверми, обернув ключ, витягнув его і утік. Всьо то зробило ся в одній хвили.

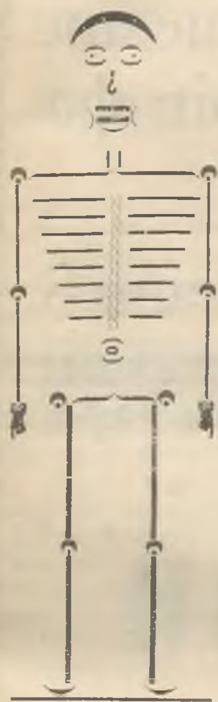
Нещастна пані з ляку аж задеревіла. Але опамятавши ся стала кричати не своїм голосом.

Нічний вартівник, що був як раз недалеко, почув крик і прибіг з своїм величезним

Переписка зі всїми і для всїх.

Оповістки.

В Рогізнї на Буковинї видає п. Іван Данилевич дуже добру руску ґазетку, що називає ся **„Добрі ради“**; єсть то часопись ілюстрована для господарства, домівства і забави, виходить в Рогізнї кождого нового місяця, містить в собі богато всїляких добрих рад, придатних кождому чоловікови, а особливо господарям на селї, а передплата, платня в Рогізнї виносить всего на рік 1 зр. 50 кр. Адреса до тої ґазети така: **„Добрі ради“**, Рогізна, почта Садаґура, Буковина. В сїй часописи знаходить ся така пересторога: Чоловік, котрий ґазети не читає, є дуже нещасливий. Він не знає, що в его званю є нового, він не може мішати ся до жадної розмови нї до забави, бо его часто висьмівають. Всюди уважають его за недоука або за чоловіка без жадного образованя. Він не може довідати ся про нові відношеня свого званя і через то его всюди ошукують (обманюють) і так він упадає все низше і низше. Має він до того ще й жену та дїти, то стає для них правдивим тираном (гнобителем, мучителем), бо не має ґазет і не може ними журу та клопоту від себе прогнати, але шукає собі приключки на біднїй жінцї та невинних дїтех. Наконець виглядає він так, як ми его на побічнім образку представили. Сей образок, то портрет того нещастного. — В на-

дісланім нам числї містять ся „добрі ради“ під отсими заголовками; Поле, огород. — Худоба, дріб. — Сад. — Пчоли. — Плеканє риби. — Пекарня. — Домашні лїки. — Домашне вихованє. — Всїлякі приписи. — Всячина. — Сьмішне. — Слонь і муринова хата, з 4 сьмішними образками.

Василь Ганчарук, концесионований стельмах в Підгайчиках коло Коломиї, почта Коломия, виробляє вози і візки, конструкциї становецкої, а також візки угорскі. Кошики до візків виплїтають ся лозиною або берлиньскою тростиною від Крамера, або також ґуртом з Радимна.

В. В. З. п. Балигород: Признаємо ся, що не знаємо, яку слабість наш нарід називає „свербячками“, а Ви не подаете нїякого опису еї, навіть не кажете, де она на тїлї показує ся. Отже здогадуємо ся лиш, що то буде рід лїшая, званий лїкарями Prurigo. Той лїшай показує ся найчастїйше на ногах, колїнах, на руках коло лїктів, на грудех, на животї або на плечех; виступають прищики величини головки від шпильки, або як сїмя, а свербять так дуже, що чоловік не може дати собі ради, навіть спати не може. З чого бере ся та слабість, доси не знати. Найчастїйше дістають еї дїти, і при відповіднім поступованю можна еї вилїчити; але у старших людий не дасть ся она вже вилїчити і хиба можна лиш робити собі яку пільгу. Ся недуга проявляє ся найчастїйше у бідних людий, що зле живлять ся, ходять коло себе нехарно та віддають ся пияньству. Помагають на ню теплі купелї з домішкою сїрки або соди та відповідні масти і лїки, в котрих склад входить тер (доготь). Причина, що тїло свербить, може впрочім бути всїляка, найчастїйше, дуже маленькі зьвірятка, як н. пр. т. зв. коростняк, котрий стає ся причиною корости. Длятого в таких недугах треба бути осторожним, щоби не заразити ся самому, або других не заразити. Розуміє ся, що найлїпше спитати лїкаря о раду. — Впрочім небезпечности нема нїякої, лиш що в такім случаю, коли би то була така свербячка, як та, о котрій повисше говоримо, то чоловік від неї дуже нидїє і спадає на силах, мучить ся. — **М. П. в Кос.**: З Вашого рисунку не можемо зрозуміти, як десятка ушкоджена. Найлїпше пришлїть а ми будемо старати ся виміняти; але не ручимо за то, що еї виміняють. Маєте науку: не треба держати паперових гроший так, щоби їх миши могли погризти. — **И. Н П. С.** в Яві**: Такої книжки взагалї нема, а в рускім язицї нема і школи до фісгармонії. Під „катехізмом нот“ Ви очевидно розумієте науку початкових відомостий музики і сьпіву. То знайдете в книжцї: Іван Киприян, Учебник початкових відомостий музики і сьпіву, виданий в Перемишли 1885 р. Віднесїть ся в тім дїлї до Ставропигійскої книгарнї Львів, ул. Руска ч 5. — **В. П. в Б.**: Дописий чіпаючих чиюсь особу не можемо поміщати, хох би они дотикали й правдивих фактів, бо ми не можемо провірити, чи они дїйстно правдиві. За такі дописи можна би нас позивати, а ми би навіть і не могли поставити доказу правди. Впрочім сама допись не поправить нїкого, анї не усуне зла з громадї. Найлїпший спосіб не то такий, щоби при виборі старшини уважати на то, кого має ся вибрати. Не треба буде опісля нарікати. — **Кістяк з Тисьменицї**: Подайте докладно свою адресу, а дістанете відповідь листовно, бо тут годї. Лист Ваш датований зі Станїславова, а наданий в Калуши, отже не знаємо куди писати. На успокоєнє скажемо Вам лиш тілько: не лякайте ся знайде ся рада при сильній і добрій воли.— **А. М. в Б.**: Можете в кождім часї внести поданє в котрім небудь повітї до ц. к. окружної Ради шкільної і імовірно надїлять Вас посадою з застереженєм, що зложите до означеного часу приписані іспити, т. є. зрілости, а відтак кваліфікацийний. Коли Ви були на першім роцї учительскої семинарії, то іспит зрілости вільно Вам робити аж по упливі трох лїт від часу як Ви вступили з семинарії, т. є. в часї, в якім ходячи до семинарії, сїдалиб Ви до іспиту зрілости. Поданє найлїпше вносити при кінцї липня, а що Ви будете вільні від війска аж в половинї вересня, то на тих 14 днів одержите відпустку. Адреси згаданого чоловіка Вам непотрібно, обійдете ся й без него. — **М. М в Косові**: Можна, а кілько лїт, того ми не умієм сказати; рік, два, або три — зависить від того, як скоро Ви приготовите ся. До іспиту можете сїдати всюди там, де істнують іспитові комісиї для народних учителїв, отже в Станиславові, Львові, Тернополи, Самборі, Перемишли. Вам найблизше до Станислава. Що-до книжок то купіть собі у Ґубриновича і Шмідта у Львові (ринок) М. Барановского: Instrukcye i przepisy egzaminacyjne dla nauczycieli szkół ludowych. Там найдете всї потрібні Вам вказівки. Крім того мусите знати ручні роботи, з котрих складає ся іспит перед окремою комісиєю. Поданє вносить ся аж перед іспитом.

☞ З причини виїзду редактора Кирила Кахникевича дальші відповіди аж від нинї за тиждень.

☞ (Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок анї карт кореспонденцийних до відповіди).

За редакцию відповідає: Адам [illegible]

псом, котрого й зараз зацькував, побачивши в темнотї якусь незвичайну білу появу.

Панї Шкопічкова втиснула ся в кут воріт.

— Хто то? — кричав вартівник.

Біла поява не відзивала ся.

— Хто то? Говори; де книжка — питав дальше вартівник.

Біла знов нїчого.

— Босий бери! — кричав вартівник. —

Що правда, то правда. Босий був пес розумний. Одним скоком опинив ся коло панї Шкопічкової і вхопив еї за спідницю.

— Матїю, закличте собі того пса, то я — скрикнула панї Шкопічкова наполохана.

— Що? Хто я? Яка я? — і наставив до неї свою списю, котрої в день нїхто не бачив.

— То я Шкопічкова.

— Ну, та й диво! — То ви матусю? А що-ж ви робите? Босий, не руш!

— Хтось дзвонив, я вийшла — але зі встиду не можу навіть говорити. Завтра скажу вам о тім більше.

Вартівник вдоволив ся тим і відійшов.

Тепер вхопила панї Шкопічкова за дзвінок.

— Марисю, отвори! — кричала.

Але Марися твердо спала; навіть не знала, що мати була вийшла з комнати.

Панї Шкопічкова дзвонила дальше.

— Отвори дитинко скоро! — кричала знов.

Марися пробудила ся і поглянула з вікна. — Христе Боже! Страх! — скрикнула побачивши білу появу під вікном.

— Отвори, Марисю, увільни мене!

— Я не отворю, не отворю, то страх — мамо, мамо!

— Дурна гуско! То не страх, то я, твоя мати!

— Ах, не отворю; мама спить!

— Засьвіти і подиви ся до постели, поба чиш, що мене там нема.

Дочка послухала і вкінци рішила ся отворити.

— Марисю, возьми другий ключ!

Марися послухала і за хвилю мати дістала ся до дому.

— Але де ви, мамо, тепер ходили? — питала зачудована дочка.

— Мовчи, не говори о тім нїчого татови, чуєш?

І Марися мовчала, бо тата ще не було дома.

Обі знов полягали.

— На другий раз подивлю ся наперед, хто дзвонить, заки отворю — погадала собі панї Шкопічкова, прикриваючись периною.

Однако не довго лежала, бо дзвінок знов озвав ся. Встала, поглянула до вікна — але коло воріт не було нїкого. Тількож не досить на тім. Дзвоненє повтаряло ся аж шість разів з малими перервами.

Панї Шкопічкова вже трясла ся зі злости.

В тім роздав ся голос дзвінка семий раз незвичайно сильно. Панї Шкопічкова вискочила розлючена з постелї, вхопила миденицю повну води, що стояла ще від часу як пан Шкопічек умившись рано лишив еї і виляла воду з милинами просто на голову чоловіка, що стояв під дверми і ще дзвонив.

— Той мене попамятає! — відітхнула успокоєна — той так скоро не прийде знов дзвонити.

Але-ж втім вже роздав ся страшний крик і проклони під вікном.

Як громом ражена стала панї Шкопічкова; пізнала голос — свого мужа.

Каспер дуже добре обчислив собі; бігав і дзвонив так довго, аж доки пан Шкопічек не надійшов до дому і не взяв на себе кари за него.

— До сто чортів! Що у мене дїє ся? Жінко, що ти на мене виляла? Підеш отворити? — кричав мокрий пан Шкопічек і тягнув за дзвінок як божевільний.

Панї Шкопічкова задержувала в собі дух, бачила, що зле.

— Марисю, іди отворити — просила дочки.

— Мамо, я не піду, тато подякували менї красно за то, що ви обляли его.

— Ах, Боже, що то буде! — падькала Шкопічкова.

(Конець буде).

З друкарнї В. Лозиньского пiд зарядом В. І. Вебера